Rb. Gent, 18 april 2002, 6e K.

n.v. T.M.I. / V.M.M.

(...)

3. Bijzonderste gegevens van de zaak

1. Eiseres heeft een weverij van meubel- en gordijnstoffen.

Op 18.6.1999 richt eiseres een schrijven aan de VMM waarbij ze vraagt om erkend te worden als nullozer van afvalwater uit het productieproces (art. 35ter par. 4 wet 26.3.1971). Een rapport wordt bijgevoegd.

Op 1.3.2000 doet eiseres aangifte voor de vaststelling van de vuilvracht van het afvalwater voor het heffingsjaar 2000.

Hierin wordt sector 55 en 16.011 m^3 gefactureerd waterverbruik opgegeven.

2. Bij schrijven dd. 17.8.2000 maakt de VMM een bericht van rechtzetting over en meldt dat de VMM het nullozingsrapport ontvangen heeft en geen aanmerkingen heeft.

Er wordt gesteld dat het industrieel afvalwater voor 10.000 m3 als nullozing in de waterbalans wordt opgenomen (cfr. nullozingsrapport punt 4.2).

De heffing wordt berekend op basis van 6.011 m3 waterverbruik (vermits het aangegeven waterverbruik 16.011 m3 is en 10.000 m3 wordt vrijgesteld).

Gezien geen meet- en bemonsteringsresultaten voorhanden zijn wordt de heffing berekend op basis van omzettingscoëfficiënten sector 55 (art. 35 septies wet 26.3.1971).

3. Op 20.10.2000 stuurt de VMM aan eiseres het heffingsbiljet nr. 27590 voor een bedrag van 4.087,69 €.

4. Door eiseres wordt op 9.11.2000 bezwaar aangetekend.

5. Het bezwaar werd door de adjunct-administrateur-generaal van de VMM afgewezen als ongegrond.

Eiseres kan zich hiermee niet verzoenen en maakt de zaak aanhangig bij deze rechtbank.

6. Eiseres voert volgende middelen aan:

De opgelegde heffing is strijdig met art. 35 par. 4 van de wet van 26.3.1971. Wie geen productieafvalwater loost dient over de ganse lijn als nullozer beschouwd, het is onbelangrijk na te gaan of het bedrijf naast het productieafvalwater nog ander afvalwater loost, derhalve is het bedrag van de heffing gelijk aan de minimumheffing zijnde 300 frank.

In ondergeschikte orde kan eiseres zich niet verzoenen met het feit dat 6.011 m^3 wordt opgenomen voor het sanitair waterverbruik. Dit bedrag dient te worden teruggebracht tot 1.725 m^3 (230 werknemers x 300 dagen x 25 liter = 1.725.000 liter of 1.725 m^3).

Verweerster argumenteert:

Het nullozerstatuut kan enkel worden toegekend voor het bedrijfsafvalwater.

Aangezien het bedrijf nog sanitair afvalwater loost dient hiervoor een heffing te worden betaald.

3. Bespreking

3.1. Art. 35 bis par. 3 van Hoofdstuk III bis van de wet van 26 maart 1971 stelt:

"Voor de toepassing van dit decreet wordt als een aan de heffing onderworpen belastingplichtige beschouwd elke natuurlijke of rechtspersoon die op enig ogenblik in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar op het grondgebied van het Vlaamse Gewest water heeft afgenomen van een openbaar waterdistributienet of op dit grondgebied over een eigen waterwinning heeft beschikt of op dit grondgebied water heeft geloosd, ongeacht de herkomst van het water.

Voor de toepassing van dit decreet wordt de persoon waaraan een openbare watervoorzieningsmaatschappij waterverbruik in het Vlaamse Gewest factureert in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar, onweerlegbaar vermoed de heffingsplichtige te zijn terzake van het aan hem gefactureerde waterverbruik afgenomen van een openbare watervoorzieningsmaatschappij, (...)"

Derhalve strekt de heffingsplicht zich uit tot iedereen die in de loop van 1999 water heeft verbruikt of afvalwater heeft geloosd, ongeacht de herkomst van het water.

3.2. Art. 35 ter par. 4 bepaalt:

"Voor elke heffingsplichtige die door investeringen in het productieproces en/of zuiveringstechnische werken komt tot een totale niet-lozing van afvalwater uit het productieproces en dit op 1 januari van het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar wordt het bedrag van de heffing gelijkgesteld aan het minimumbedrag vermeld in par. 3 van dit artikel.

3.3. In de aangifte werd door eiseres 16.011 m³ gefactureerd waterverbruik opgegeven.

Op basis van het deskundig verslag dat eiseres zelf bijbrengt blijkt dat het procesafvalwater 10.000 m³ bedraagt en dat dit niet wordt geloosd. Partijen zijn akkoord dal m.b.t. het productieproces eiseres een nullozer is.

Ten onrechte meent eiseres op grond van art. 35ter par. 4 hieruit af te leiden dat het terzake geenszins relevant is dat er nog sanitair afvalwater geloosd wordt.

Verweerster stelt terecht dat de aanvaarding van een niet-lozing van afvalwater uit het productieproces enkel een belastingvoordeel inhoudt dat gekoppeld is aan wat de deskundige vaststelde.

In casu spreekt de deskundige zich enkel uit over een beperkt volume van water 10.000 m³ terzake kan de vrijstelling dan ook niet uitgebreid worden tot het saldo van 6.011 m³ waarover het deskundig verslag niet handelt on die eiseres zelf aangeeft te hebben verbruikt.

Op basis van de waterafname dient dan ook een heffing te worden opgelegd voor het sanitair afvalwater.

3.4. Berekening heffing overig waterverbruik.

3.4.1. Gezien er geen meet- en bemonsteringsresultaten voorliggen dient de heffing bepaald op basis van art. 35 septies m.n. op basis van omzettingscoëfficiënten in casu 55.

3.4.2. Eiseres beweert dat slechts 1.725 m³ sanitair verbruik kan in aanmerking genomen worden doch laat na uit te leggen wat er met het overige water dat ze erkent te hebben opgenomen dan wel gebeurd is.

Feit is dat in 1999 16.011 m³ waterverbruik werd gefactureerd, waarvan op basis van het verslag van de deskundige, dat eiseres zelf aanbrengt, het productieafvalwater 10.000 m³ bedraagt. Het sanitair verbruik werd door verweerster dan ook terecht vastgesteld op 6.011 m³.

OP DIE GRONDEN, DE RECHTBANK,

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK.

(...)

Alle verdere middelen van partijen verwerpende als niet dienend,

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk en ongegrond,

(...)